Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 19. septembra 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Článok 49 ZFEÚ – Sloboda usadiť sa – Samostatná zárobková činnosť – Štátna príslušníčka členského štátu, ktorá ukončila svoju samostatnú zárobkovú činnosť z dôvodu telesných obmedzení súvisiacich s pokročilým štádiom tehotenstva a stavom po pôrode – Zachovanie postavenia osoby vykonávajúcej samostatnú zárobkovú činnosť“

Vo veci C-544/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) [Druhostupňový súd (správny odvolací senát), Spojené kráľovstvo] zo 7. augusta 2018 a doručený Súdnemu dvoru 20. augusta 2018, ktorý súvisí s konaním:

Her Majesty's Revenue and Customs

proti

Henrike Dakneviciuteovej,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory M. Vilaras (spravodajca), sudcovia K. Jürimäe, D. Šváby, S. Rodin a N. Piçarra,

generálny advokát: G. Pitruzzella,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 5. júna 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– H. Dakneviciute, v zastúpení: T. Holdcroft, advocate, a D. Rutledge, A. Berry, barristers,

– vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: S. Brandon a Z. Levery, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci G. Ward, barrister,

– Európska komisia, v zastúpení: E. Montaguti, L. Armati a J. Tomkin, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

* Jazyk konania: angličtina.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 49 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, ktorého účastníkmi sú Her Majesty's Revenue and Customs (Daňová a colná správa, Spojené kráľovstvo) na jednej strane a pani Henrika Dakneviciuteová na druhej strane, vo veci, v ktorej jej tento úrad odmietol priznať jej týždenný príspevok na nezaopatrené dieťa.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2004/38/ES

3 Podľa článku 1 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, 2004, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46):

„Táto smernica stanovuje:

a) podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie práva voľného pohybu a pobytu v rámci územia členských štátov občanmi Únie a ich rodinných príslušníkov."

4 Článok 7 tejto smernice, nazvaný „Právo pobytu na viac ako tri mesiace", v odsekoch 1 a 3 stanovuje:

„1. Všetci občania Únie majú právo pobytu na území iného členského štátu počas obdobia dlhšieho ako tri mesiace, ak:

a) sú pracovníci alebo samostatne zárobkovo činné osoby v hostiteľskom členskom štáte…

…

3. Na účely odseku 1 [písm.] a) občan Únie, ktorý už nie je pracovníkom ani samostatne zárobkovo činnou osobou, si zachová štatút pracovníka alebo samostatne zárobkovo činnej osoby za nasledujúcich okolností:

a) daná osoba je dočasne práce neschopná v dôsledku choroby alebo úrazu;

b) je riadne zaregistrovaná ako nedobrovoľne nezamestnaná osoba po tom, čo bola zamestnaná viac ako jeden rok, a zaevidovala sa ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práce;

c) je riadne zaregistrovaná ako nedobrovoľne nezamestnaná osoba po tom, čo sa jej ukončila pracovná zmluva na dobu určitú kratšiu ako jeden rok, alebo po tom, čo sa stala nedobrovoľne nezamestnaná počas prvých dvanástich mesiacov a zaevidovala sa ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práce. V takomto prípade sa štatút pracovníka zachová aspoň šesť mesiacov;

…"

5 Článok 16 ods. 1 a 3 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Občania Únie, ktorí sa legálne zdržiavali počas nepretržitého obdobia piatich rokov v hostiteľskom členskom štáte, majú právo trvalého pobytu v tomto členskom štáte. …

…

3. Nepretržitosť pobytu nie je ovplyvnená dočasnou neprítomnosťou nepresahujúcou spolu šesť mesiacov ročne, ani neprítomnosťou dlhšieho trvania v dôsledku povinnej vojenskej služby, ani neprítomnosťou trvajúcou maximálne dvanásť za sebou nasledujúcich mesiacov v dôsledku vážnych dôvodov, ako sú napríklad tehotenstvo a pôrod, vážna choroba, štúdium alebo odborné vzdelávanie alebo vyslanie do iného členského štátu alebo tretej krajiny.“

Smernica 2010/41/EÚ

6 Podľa odôvodnenia 18 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/41/EÚ zo 7. júla 2010 o uplatňovaní zásady rovnakého zaobchádzania so ženami a mužmi vykonávajúcimi činnosť ako samostatne zárobkovo činné osoby a o zrušení smernice Rady 86/613/EHS (Ú. v. EÚ L 180, 2010, s. 1):

„Hospodárska a fyzická zraniteľnosť tehotných samostatne zárobkovo činných žien si vyžaduje, aby sa im priznalo právo na dávky v materstve…“

7 Článok 8 ods. 1 tejto smernice uvádza:

„Členské štáty prijmú potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby sa samostatne zárobkovo činným ženám a manželkám a životným partnerkám uvedeným v článku 2 mohla v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi priznať dostatočná dávka v materstve umožňujúca prerušenie ich profesionálnej činnosti z dôvodu tehotenstva alebo materstva najmenej na 14 týždňov.“

Právo Spojeného kráľovstva

Nariadenie z roku 2006 o prisťahovalectve (Európsky hospodársky priestor)

8 § 14 ods. 1 Immigration (European Economic Area) Regulations 2006 [vyhláška z roku 2006 o prisťahovalectve (Európsky hospodársky priestor)] v znení uplatniteľnom v čase skutkových okolností vo veci samej priznáva právo na pobyt v Spojenom kráľovstve na viac ako tri mesiace každej „oprávnenej osobe“.

9 V súlade s § 6 ods. 1 písm. b) a c) tejto vyhlášky sa na zamestnancov a samostatne zárobkovo činné osoby vzťahuje pojem „oprávnená osoba“.

10 § 6 ods. 2 uvedenej vyhlášky stanovoval, že postavenie „zamestnanca“ sa zachová, ak je dotknutá osoba dočasne práceneschopná z dôvodu choroby alebo úrazu, alebo ak je (za určitých podmienok) nedobrovoľne nezamestnaná, alebo ak už bola nedobrovoľne nezamestnaná, alebo dobrovoľne ukončila svoju pracovnú činnosť a začala odbornú prípravu, ktorá súvisí s jej predchádzajúcim zamestnaním.

11 Pokiaľ ide o postavenie „samostatne zárobkovo činnej osoby“, § 6 ods. 3 tejto istej vyhlášky stanovoval, že sa toto postavenie zachová, ak je dotknutá osoba dočasne práceneschopná z dôvodu choroby alebo úrazu.

Zákon z roku 1992 o príspevkoch a dávkach sociálneho zabezpečenia

12 Podľa § 146 ods. 2 a 3 Social Security Contributions and Benefits Act 1992 (zákon z roku 1992 o príspevkoch a dávkach sociálneho zabezpečenia):

„2. Nikto si nemôže uplatňovať nárok na týždenný rodinný prídavok, ak sa v danom týždni nenachádzal vo Veľkej Británii.

3. Možno určiť okolnosti, za ktorých možno určitú osobu na účely [odseku 2] považovať za osobu nachádzajúcu sa alebo nenachádzajúcu sa vo Veľkej Británii."

(Všeobecná) vyhláška z roku 2006 o rodinných prídavkoch

13 § 23 ods. 4 Child Benefit (General) Regulations 2006 [(všeobecná) vyhláška z roku 2006 o rodinných prídavkoch] stanovuje:

„Osoba sa musí považovať za osobu nenachádzajúcu sa na území Veľkej Británie na účely článku 146 ods. 2 [zákona z roku 1992 o príspevkoch a dávkach sociálneho zabezpečenia], keď žiada o poberanie rodinných prídavkov s účinnosťou od 1. mája 2004, a

a) nemá právo na pobyt v Spojenom kráľovstve;…"

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

14 Pani Dakneviciuteová je litovská štátna príslušníčka, ktorá bola od roku 2011 zamestnaná v Spojenom kráľovstve. Po tom, ako sa v decembri 2013 dozvedela, že je tehotná, rozhodla sa od 25. decembra 2013 vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť ako kozmetička.

15 Od 11. mája 2014 poberala dávku v materstve. Jej dieťa sa narodilo 8. augusta 2014.

16 Pani Dakneviciuteová po tom, čo od 22. júla 2014 do konca októbra 2014 nevykonávala nijakú pracovnú činnosť, pokračovala vo výkone okrajovej činnosti kozmetičky ako samostatne zárobkovo činná osoba, a neskôr túto činnosť ukončila, pričom jej príjmy sa stali nepostačujúcimi. Dňa 10. februára 2015 preto podala žiadosť o priznanie dávky v nezamestnanosti, teda ešte predtým, čo sa v apríli 2015 vrátila k svojmu zamestnaniu.

17 Medzitým 27. augusta 2014 podala pani Dakneviciuteová žiadosť o týždenný príspevok na nezaopatrené dieťa. Rozhodnutím z 1. februára 2015 bola táto žiadosť zamietnutá s odôvodnením, že vzhľadom na uplatniteľnú vnútroštátnu právnu úpravu jej právo na pobyt nie je dostatočne preukázané na to, aby spĺňala požadované podmienky na poberanie tejto sociálnej dávky.

18 Toto rozhodnutie bolo zrušené rozsudkom First-tier Tribunal (Súd prvého stupňa, Spojené kráľovstvo) z 29. septembra 2015. Daňová a colná správa, ako správa rodinných prídavkov, podala proti tomuto rozsudku odvolanie na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) [Druhostupňový súd (správny odvolací senát), Spojené kráľovstvo].

19 Medzitýmnym rozhodnutím z 12. januára 2017 vnútroštátny súd zrušil rozsudok First-tier Tribunal (Súd prvého stupňa) s odôvodnením, že obsahuje nesprávne právne posúdenie. Vnútroštátny súd totiž konštatoval, že od 22. júla 2014 do 9. februára 2015 bola ekonomická činnosť, ktorú vykonávala pani Dakneviciuteová, okrajová, takže počas tohto obdobia nevykonávala ekonomickú činnosť. Podľa tohto súdu nie je spochybnená jednak skutočnosť, že k ukončeniu akejkoľvek činnosti

pani Dakneviciuteovej došlo v dôsledku telesných obmedzení súvisiacich s jej pokročilým štádiom tehotenstva a obdobím po pôrode, a jednak skutočnosť, že k výkonu ekonomickej činnosti, a to najprv ako uchádzačka o zamestnanie a následne výkonom závislej činnosti, sa vrátila v primeranom čase po narodení dieťaťa.

20 Vnútroštátny súd si po tom, čo pripomenul, že v rozsudku z 19. júna 2014, Saint Prix (C-507/12, EU:C:2014:2007), Súdny dvor rozhodol, že žena, ktorá prestala pracovať alebo sa uchádzať o zamestnanie z dôvodu telesných obmedzení súvisiacich s jej pokročilým štádiom tehotenstva a obdobím po pôrode, si zachováva postavenie „pracovníka“ v zmysle článku 45 ZFEÚ za predpokladu, že po narodení svojho dieťaťa sa vráti k svojej práci alebo si v primeranom čase po narodení dieťaťa nájde iné zamestnanie, kladie otázku, či toto riešenie možno uplatniť aj na osoby, ktoré vykonávajú svoju slobodu usadiť sa podľa článku 49 ZFEÚ.

21 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že v nadväznosti na vyhlásenie rozsudku z 20. decembra 2017, Gusa (C-442/16, EU:C:2017:1004), mu účastníci konania vo veci samej predložili dodatočné pripomienky, v ktorých uviedli protichodné názory na uplatnenie riešenia vyplývajúceho z tohto rozsudku. Podľa daňovej a colnej správy nemožno toto riešenie uplatniť na situáciu dotknutú vo veci samej, pretože predovšetkým osoba vykonávajúca samostatnú zárobkovú činnosť nie je povinná osobne vykonávať svoju prácu a má možnosť pokračovať vo svojej činnosti inými prostriedkami, a to tak, že ju zastúpi iná osoba. Podľa pani Dakneviciuteovej úvahy uvedené v bodoch 36 a 40 až 44 rozsudku z 20. decembra 2017, Gusa (C-442/16, EU:C:2017:1004), naopak potvrdzujú tézu, podľa ktorej je výklad práva Únie vyplývajúci z rozsudku z 19. júna 2014, Saint Prix (C-507/12, EU:C:2014:2007), uplatniteľný na osoby vykonávajúce samostatnú zárobkovú činnosť.

22 Za týchto okolností Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) [Druhostupňový súd (správny odvolací senát)] rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 49 ZFEÚ v situácii, keď občianka Únie, ktorá je štátnou príslušníčkou členského štátu:

1. sa nachádza [na území iného členského štátu] (hostiteľský členský štát),

2. pôsobila ako samostatne zárobkovo činná osoba v zmysle článku 49 ZFEÚ v hostiteľskom členskom štáte,

3. od mája 2014 poberala dávku v materstve (teda v čase, keď sa dotknutá osoba domnievala, že už je menej schopná vykonávať pracovnú činnosť z dôvodu svojho tehotenstva),

4. zistilo sa, že od júla 2014 nevykonávala skutočnú a efektívnu samostatnú zárobkovú činnosť,

5. porodila v auguste 2014, a

6. po narodení dieťaťa a pred podaním žiadosti o dávku v nezamestnanosti vo februári 2015, sa nevrátila ku skutočnej a efektívnej samostatnej zárobkovej činnosti,

vykladať v tom zmysle, že osoba, ktorá prestane vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť z dôvodu telesných obmedzení súvisiacich s jej pokročilým štádiom tehotenstva a obdobím po pôrode, si zachová postavenie samostatne zárobkovo činnej osoby v zmysle uvedeného článku za predpokladu, že sa vráti k ekonomickej činnosti alebo si v primeranom čase po narodení dieťaťa hľadá zamestnanie?“

O prejudiciálnej otázke

23 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 49 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že žena, ktorá prestala vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť z dôvodu telesných obmedzení súvisiacich s jej pokročilým štádiom tehotenstva a stavom po pôrode, si zachová postavenie osoby vykonávajúcej samostatnú zárobkovú činnosť, ak sa po narodení dieťaťa v primeranom čase vráti k tejto činnosti alebo si nájde inú samostatnú zárobkovú činnosť alebo zamestnanie.

24 Na úvod treba uviesť, že na to, aby sa zistilo, či si v prejednávanej veci pani Dakneviciuteová môže uplatniť nárok na týždenný príspevok na nezaopatrené dieťa podľa (všeobecnej) vyhlášky z roku 2006 o rodinných prídavkoch, je potrebné, aby vnútroštátny súd zistil, či v období od 22. júla 2014 do 9. februára 2015, počas ktorého na základe skutkových okolností zistených vnútroštátnym súdom, pani Dakneviciuteová prestala z dôvodu telesných obmedzení súvisiacich s jej pokročilým štádiom tehotenstva a obdobím po pôrode vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť a neskôr sa k jej výkonu vrátila, mala podľa práva Únie právo na pobyt v Spojenom kráľovstve.

25 V tejto súvislosti treba uviesť, že smernica 2004/38 predstavuje jednotný legislatívny akt, ktorý kodifikuje a reviduje skoršie nástroje práva Únie na účely uľahčenia výkonu základného a individuálneho práva občanov Únie voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júna 2014, Saint Prix, C-507/12, EU:C:2014:2007, bod 25 a citovanú judikatúru).

26 Z článku 1 písm. a) smernice 2004/38 tak vyplýva, že jej cieľom je spresniť podmienky výkonu uvedeného práva, medzi ktoré patrí, pokiaľ ide o pobyty dlhšie ako tri mesiace, najmä podmienka uvedená v článku 7 ods. 1 písm. a) tejto smernice. Podľa uvedenej podmienky musia mať občania Únie postavenie pracovníka alebo samostatne zárobkovo činnej osoby v hostiteľskom členskom štáte (rozsudok z 19. júna 2014, Saint Prix, C-507/12, EU:C:2014:2007, bod 26).

27 Súdny dvor pritom rozhodol, že článok 7 ods. 3 smernice 2004/38, ktorý spresňuje prípady, v ktorých si občan Únie, ktorý už nevykonáva zárobkovú činnosť a nie je ani samostatne zárobkovo činnou osobou, naďalej zachováva toto postavenie, ako aj jemu zodpovedajúce právo na pobyt, sa nevzťahuje na prípad ženy, ktorá dočasne prestala pracovať z dôvodu pokročilého štádia tehotenstva a stavu po pôrode (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. júna 2014, Saint Prix, C-507/12, EU:C:2014:2007, bod 30).

28 Súdny dvor však konštatoval, že článok 7 ods. 3 smernice 2004/38 taxatívne nevymedzuje okolnosti, za ktorých si občan Únie, ktorý už nevykonáva zárobkovú činnosť ani už nie je samostatne zárobkovo činnou osobou v hostiteľskom členskom štáte, naďalej zachováva postavenie „pracovníka“ na účely odseku 1 písm. a) tohto článku, a teda aj právo na pobyt, ktoré vyplýva z tohto postavenia (rozsudok z 11. apríla 2019, Tarola, C-483/17, EU:C:2019:309, bod 26 a citovaná judikatúra).

29 Súdny dvor konkrétne rozhodol, že skutočnosť, že telesné obmedzenia súvisiace s pokročilým štádiom tehotenstva a stavom bezprostredne po pôrode nútia ženu ukončiť jej zárobkovú činnosť na obdobie nevyhnutné na jej rekonvalescenciu, ju v zásade nemôže zbaviť postavenia „pracovníka“ v zmysle článku 45 ZFEÚ. Skutočnosť, že takáto osoba nebola aktívna na pracovnom trhu hostiteľského členského štátu počas niekoľkých mesiacov, neznamená, že táto osoba prestala byť súčasťou uvedeného trhu počas tohto obdobia za predpokladu, že v primeranom čase po pôrode začne opäť pracovať alebo si nájde iné zamestnanie (rozsudok z 19. júna 2014, Saint Prix, C-507/12, EU:C:2014:2007, body 40 a 41).

30 V prejednávanej veci si vnútroštátny súd kladie otázku, či výklad uvedený v predchádzajúcom bode vyvodený zo situácie, ktorá spadá do pôsobnosti článku 45 ZFEÚ, možno uplatniť na prípad osoby vykonávajúcej samostatnú zárobkovú činnosť na základe článku 49 ZFEÚ.

31 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že články 45 a 49 ZFEÚ zabezpečujú rovnakú právnu ochranu, pričom kvalifikácia spôsobu výkonu ekonomickej činnosti nemá tak na to nijaký vplyv (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. februára 1991, Roux, C-363/89, EU:C:1991:41, bod 23).

32 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora je totiž cieľom všetkých ustanovení Zmluvy upravujúcich voľný pohyb osôb uľahčiť štátnym príslušníkom Únie výkon akejkoľvek pracovnej činnosti na území Únie, pričom tieto ustanovenia bránia prijatiu opatrení, ktoré by mohli znevýhodňovať týchto štátnych príslušníkov, ak by chceli vykonávať určitú činnosť na území iného členského štátu než na území svojho členského štátu pôvodu (rozsudok z 20. decembra 2017, Simma Federspiel, C-419/16, EU:C:2017:997, bod 35 a citovaná judikatúra).

33 Občianka Únie by pritom bola odradená od výkonu svojho práva na voľný pohyb, ak by jej za predpokladu, že by bola tehotná v hostiteľskom členskom štáte a v dôsledku toho ukončila výkon samostatnej zárobkovej činnosti, aj keď len na krátke obdobie, hrozilo, že stratí postavenie samostatne zárobkovo činnej osoby v tomto štáte (pozri analogicky rozsudok z 19. júna 2014, Saint Prix, C-507/12, EU:C:2014:2007, bod 44).

34 Z toho vyplýva, že žena, ktorá sa nachádza v situácii znázornenej v bode 29 tohto rozsudku, musí mať za rovnakých podmienok právo zachovať si svoje postavenie osoby vykonávajúcej samostatnú zárobkovú činnosť v zmysle článku 49 ZFEÚ.

35 Súdny dvor navyše uznal, že osoby vykonávajúce závislú činnosť, a osoby, ktoré vykonávajú samostatnú zárobkovú činnosť, sa nachádzajú v porovnateľnej zraniteľnej situácii, keď sú nútené ukončiť svoju činnosť, a preto nemôžu čeliť rozdielnemu zaobchádzaniu, pokiaľ ide o zachovanie ich práva na pobyt v hostiteľskom členskom štáte (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. decembra 2017, Gusa, C-442/16, EU:C:2017:1004, body 42 a 43).

36 Ženy, ktoré sú tehotné, sa však nachádzajú v porovnateľnej zraniteľnej situácii, a to či už vykonávajú závislú činnosť alebo samostatne zárobkovú činnosť.

37 V tejto súvislosti normotvorca Únie v odôvodnení 18 smernice 2010/41 výslovne uznal stav hospodárskej a fyzickej zraniteľnosti samostatne zárobkovo činných žien počas tehotenstva. Takto článok 8 ods. 1 tejto smernice ukladá členským štátom povinnosť prijať opatrenia potrebné na to, aby ženy, ktoré vykonávajú samostatnú zárobkovú činnosť, mohli mať právo na dostatočnú dávku v materstve, ktorá im umožní prerušiť pracovnú činnosť z dôvodu tehotenstva alebo materstva za rovnakých podmienok, ako sú podmienky stanovené pre ženy vykonávajúce závislú činnosť.

38 Tvrdenie, ktoré pred vnútroštátnym súdom uviedla daňová a finančná správa a ktoré opätovne vyjadrila vláda Spojeného kráľovstva na pojednávaní pred Súdnym dvorom, podľa ktorého v podstate žena, ktorá nemôže osobne vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť z dôvodu obmedzení súvisiacich s jej pokročilým štádiom tehotenstva a stavom po pôrode, by mohla byť dočasne nahradená pri výkone tejto činnosti inou osobou, nemôže viesť k odlišnému záveru. Nemožno totiž predpokladať, že také nahradenie bude vždy možné, najmä ak predmetná činnosť zahŕňa osobný vzťah alebo vzťah dôvery so zákazníkom.

39 Z toho vyplýva, že žena, ktorá prestala vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť z dôvodu telesných obmedzení súvisiacich s jej pokročilým štádiom tehotenstva a stavom po pôrode, nemôže čeliť rozdielnemu zaobchádzaniu, pokiaľ ide o zachovanie jej práva na pobyt v hostiteľskom členskom štáte, v porovnaní so ženou vykonávajúcou závislú činnosť v porovnateľnej situácii.

40 Predchádzajúce úvahy navyše potvrdzujú ustanovenia článku 16 ods. 3 smernice 2004/38. Ak odôvodnená neprítomnosť z vážneho dôvodu, akým je tehotenstvo alebo pôrod, neovplyvní nepretržitosť päťročného pobytu v hostiteľskom členskom štáte, ktorá sa vyžaduje na priznanie

uvedeného práva, o to viac nemôžu mať telesné obmedzenia súvisiace s jej pokročilým štádiom tehotenstva a stavom bezprostredne po pôrode, ktoré nútia ženu, aby dočasne prestala pracovať, za následok, že stratí postavenie osoby vykonávajúcej samostatnú zárobkovú činnosť (pozri analogicky rozsudok z 19. júna 2014, Saint Prix, C-507/12, EU:C:2014:2007, body 45 a 46).

41 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 49 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že žena, ktorá prestala vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť z dôvodu telesných obmedzení súvisiacich s jej pokročilým štádiom tehotenstva a stavom po pôrode, si zachová postavenie osoby vykonávajúcej samostatnú zárobkovú činnosť, ak sa po narodení dieťaťa v primeranom čase vráti k tejto činnosti alebo si nájde inú samostatnú zárobkovú činnosť alebo zamestnanie.

O trovách

42 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

Článok 49 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že žena, ktorá prestala vykonávať samostatnú zárobkovú činnosť z dôvodu telesných obmedzení súvisiacich s jej pokročilým štádiom tehotenstva a stavom po pôrode, si zachová postavenie osoby vykonávajúcej samostatnú zárobkovú činnosť, ak sa po narodení dieťaťa v primeranom čase vráti k tejto činnosti alebo si nájde inú samostatnú zárobkovú činnosť alebo zamestnanie.

Podpisy